

A saru emlékei

(Márk 5.)

Ebben a sarokban, ahol tartózkodom, sötét van. Ez a hűvös jót tesz cserzett bőrömnek. Emlékeim is meglátogatnak...Nem vagyok már arra alkalmas, hogy valaki viseljen,mégis nagy becsben tartanak. Úgy őriznek, mintha valami nagy kincs lennék. Időnként megsimítanak:-„Miket láthattál!”

Láttam. Ha csak arra a napra gondolok, amikor az őrjöngést kellett elszenvednem...

Reggel korán léptem a ladikba. Szívesen utaztam tavon, jót tesz nekem a pára, de gazdám a parton folytatta útját, s egyszerre piszkos körmök vájtak belém, nyál csorgott rám, könnyek,por és napfény vakított felváltva. Néhány perc dulakodás után csönd lett. De nem! Disznók csörtettek el mellettünk, alig bírtam félreugrani .Mezítlábak lábak futottak. S a piszkos lábak várakozón vakaróztak, majd ruganyosan eltávolodtak.

Most hasonló lábbeli közeledett,mint én vagyok, ennek a gazdája is rám esett!

Sós könnyek marták szíjaimat, de nem értem rá lázadni, már indultunk is...de a tömeg nem engedett. Hátról ismét megérintett valaki. Elnyűtt női szandálok voltak, félénken közeledtek, de tánclépésben távoztak. Nagy dolog történhetett!

Folytattuk utunkat,zajos házba léptünk. Asszonyok topogtak, de ezek nem örömteli léptek voltak, mint az előző asszonyé, inkább reménytelen dobogás, elfojtott zokogással kísérve.

Egy szobában voltunk .Élettelennek látszó lábak, gyermeklábak meredtek rám.

Ó, ezek a kicsi lábak felkeltek, az ajtó felé indultak...Ezután szökkenő, szaladgáló lábak vettek körül, örömrivalgás, nevetés...

Este a gazdám még sokáig térdelt a harmatos fűben. Késő éjjel kerültem csak szokott helyemre.

...Most sokat pihenek,nem lep már az út pora.

De egy ilyen napért szívesen útra kelnék újra. Örömmel simulnék a jól ismert lábakra.

Vajon merre járhatnak most?